

SOŇABULBECK

ZRIJÁDU
do sveta

MARENČIN PT

SOŇA BULBECK

**Z Rijádu
do sveta**

MARENČIN PT

© Soňa Bulbeck, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, s. r. o., 2014
Design © Katarína Marenčinová
Jazyková úprava Sylvia Sachs
405. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-319-9

1.

Alenka natiahla uši. Zazdalo sa jej, že zo spálne, kde spal malý Mustafa, niečo započula. Nie, nič, iba hrdlička hrkútala za oknom. V dome bolo hrobové ticho ako každé popoludnie, keď tu vládla poobedňajšia siesta. Na prízemí spal Khálidov strýko a jeho teta, a aj Sanita, Khálidova nanny, mala voľno až do štvrtej hodiny poobede a tiež zvyčajne odpočívala vo svojej izbe. Alenka túto časť dňa milovala. Aj keď sa stále nenaučila cez deň spať, rada sa natiahla v ich dennej izbe na poschodí na pohodlný rohový gauč a surfovala po internete alebo odpovedala na maily. Stále ešte vstávala a kojila malého aj v noci, a aj keď potom zvyčajne spal až do nejakej siedmej ráno, predsa len sa cítila unavená a poobedňajší oddych jednoducho potrebovala...

Natiahla sa za šálkou čaju z ibišteka a otvorila maily. Hneď prvý bol od Nory. „Milá moja, dúfam, že sa od našej poslednej debaty nič neudialo a že si stále schopná zorganizovať náš prvý podovolenkový babinec. Dohodla som sa aj s Markétou, už je v Turecku, že bude na skype vo štvrtok večer medzi ôsmou a desiatou, tak to hádam stihneš, keď zvyčajne ukladáš malého okolo siedmej. A mám pre teba novinku – pozvala som aj jednu Slovenku. Volá sa Martina a priletela do Rijádu len minulý týždeň

ako letuška NasAir. Nevieťm o nej nič viac, ale vyzerá byť v pohode – hneď kontaktovala našu ambasádu a zaujímala sa o činnosť spolku a tak, takže taká ako ty – do všetkého je hr-hr, však uvidíš...”

Alenka odvrátila oči od počítača a uprela zrak na fotku na policičke pod oknom. Boli na nej ešte všetky štyri – aj s Naďou. Bolo to ich posledné spoločné stretnutie a Alenke sa zarosili oči ako vždy, keď si spomenula na Nadin náhly odchod. Vedela, že na ňu nikdy nezabudne. Mala pri sebe živú spomienku – Naďa zomrela v ten istý deň, ako ona priviedla na svet malého Mustafu, akurát tisíce kilometrov ďaleko, v Rusku. Alenka si dobre pamätala ten deň, aj keď Khálid jej ohľaduplne nič nepovedal a nechal to až na ďalší deň. Ani jedna z nich nebola na pohrebe – Nora bola v Dubaji na dovolenke a Markéta práve cestovala do Česka. Alenka si myslela, že to tak bolo aj lepšie. Zachovali si ju v mysliach takú, aká vždy bola – láskavá, starostlivá, pozorná, milá. Alenka nikdy nezabudne, ako jej pomáhala krátiť dlhé chvíle rizikového tehotenstva v nemocnici, aj keď ona sama bola už na tom dosť zle.

Odvrátila oči od fotky a utrela si slzy. „Nie, nesmiem sa stresovať,“ uvedomila si. Celá jej momentálna existencia bola podriadená tomu malému uzlíčku vedľa, ktorý úplne zmenil jej život. Snažila sa byť v pohode, aby nestratila mlieko a mohla malého čo najdlhšie koiť, vediac, aké je to dôležité. „Hm, takže Martina,“ ešte raz prebehla očami Norin email. Mohla sa

na ňu spoľahnúť, určite by neponúkla členstvo v ich „dámskom klube“ len tak hocikomu. Tešila sa aj na Markétu. Odkedy nastúpila ako učiteľka angličtiny v sýrskom utečeneckom tábore v Turecku, mala od nej iba veľmi kusé informácie. Mali tam veľmi obmedzené internetové spojenie, a tak Markéta len stručne informovala, že je tam, že je v pohode a že to teda bude zjavne inakší zážitok ako práca súkromnej učiteľky angličtiny v Rijáde...

Na stole jej pípla smska od Khálida. Zvykol si takto cez obedňajšiu prestávku overovať, že či je všetko v poriadku a či niečo netreba doniesť, keď pôjde večer z práce. Stále robil v Al Manahal Centre, ale už hľadali s Omarom vhodnú budovu na svoje vlastné centrum a dúfali, že takto o rok sa im to podarí. Odpovedala mu, že je všetko OK, že malý spí, ostatní odдыхujú a že ho budú čakať ako zvyčajne na večeru. Rozmýšľala, čo dobré dnes Sanita uvarí. Po problémovom tehotenstve bola schudnutá a zoslabnutá, a len pomaly sa dostávala do svojej pôvodnej kondície. Počas augusta, keď tu boli Alenkini rodičia, si Sanita a Alenkina mama vymieňali slovenské a arabské recepty a vznikali tak nové jedlá, ktoré teraz Sanita varila, keďže aj Khálid miloval halušky, knedličky či sviečkovú. Budúce leto budú tráviť s malým už na Ponikách, zasnívala sa...

Slabé mrnkanie ju vrátilo do reality. Pozrela na hodinky. Boli skoro štyri. Vstala a prešla do spálne. Sklonila sa a vybrala mrnkajúceho Mustafu z postielky. Pritúlila si ho, silne si uve-

domujúc tú zvláštnu vôňu bábätiok, a nežne sa mu prihovárajúc položila ho na prebaľovací pult.

2.

„No, šálka kávy by mi padla naozaj dobre,“ pokývala hlavou Markéta a s potešením pozorovala, ako útla filipínska dievčina leje horúcu vodu do plastovej šálky. „Nie, ďakujem, bez cukru, iba s mliekom,“ natiahla ruku. „Sorry, madam,“ odpovedala dievčina, „nemáme tu čerstvé mlieko, včera sa všetko minulo a nové ešte neprišlo, môžem vám ponúknuť iba práškové...“ a podala jej plechovku, na ktorej svietil anglický nápis Baby Formula. Markéta sa usmiala a nabrala si za lyžičku. „Sunar som v káve ešte nemala,“ povedala si v duchu, „ale ešte asi veľa iných vecí tu zažijem prvýkrát...“ Sedela na barovej stoličke pri improvizovanom bare, ktorého ponuka vyzerala byť čisto nealkoholická, ale ako sa Markéta neskôr dozvedela, našťastie nebola. Vo veľkom stane, ktorý slúžil ako spoločenská miestnosť pre učiteľov a pracovníkov medzinárodného Červeného kríža, nebol okrem nej nikto. Faisal, turecký táborový „chlapec pre všetko“ ju priviezol z letiska a vzápätí zmizol za riaditeľom táborovej školy. Verila, že obaja sa o chvíľu vrátia a využila chvíľu na zoznámenie sa s mladou Filipínkou. „Ako sa voláš?“ opýtala

sa jej. „Fey, madam.“ „Ja som Markéta, a nemusíš mi hovoriť madam“ podala jej Markéta ruku. „Áno, madam Markéta...“ odpovedala dievčina. Markéta si vzdychla. Spoločenské rozdiely medzi Európanmi a chudobnou pracovnou silou z Ázie poznala ešte z Rijádu a vedela, že nie je ľahké prelomiť zaužívané zvyky. „Ako to tu funguje?“ pokračovala Markéta v načatej konverzácii, pozorujúc dievčinu, ako umýva kávové šálky. „No, neviem, čo chce madam vedieť. Tábor je veľký, ale ja veľmi nechodím von. Všetci western sem prídu na kávu a na čaj a je toto jediná miestnosť, kde funguje internet alebo pozerajú televízor,“ hodila plecom smerom do pravého rohu, kde bolo vidno plochú obrazovku, „veľa zábavy tu nie je...“ vzdychla si. Markéta pokývala hlavou. Vedela si to predstaviť. Rozmýšľala, ako to tu ten rok vydrží...

Vtom sa otvorili lietajúce vchodové dvere a so závanom horúčavy vošiel dnu Faisal spolu s vysokým, šlachovitým päťdesiatnikom s kovbojským klobúkom na hlave. „Teší ma, som John Humbelt, riaditeľ miestnej školy,“ predstavil sa perfektnou angličtinou so silným americkým prízvukom. „Markéta Skládalová, tiež ma teší. Mrzí ma, že som neprišla už minulý týždeň na otvorenie školského roka, ale mala som problémy s letenkou...“ ospravedlňovala sa. „Nevadí, nič ste nezmeškali, viete určite dobre, ako to chodí všade v prvý týždeň školského roka, a tu musíme byť flexibilní zvlášť – nové deti prichádzajú, bohužiaľ, takmer denne... Kufor máte ešte v aute?“ obrátil sa na Faisala. Ten prikývol.

„V poriadku, tak podte, ukážem vám vašu izbu a potom vám vysvetlím, ako to tu funguje. Večera bude o siedmej v stane hneď vedľa...“ otvoril dvere a ponúkol Markéte, aby prešla ako prvá.

Markétina izba bola malá unimobunka, pozostávajúca z jednoducho zariadenej izby a malej kúpeľne s toaletou. „No, nie je to žiaden luxus,“ ospravedlňoval sa John, „ale aspoň máte svoje súkromie. Kolegovia – učítelia – bývajú po dvoch, ale dámy si zaslúžia pozornosť...“ usmial sa a prebral Markétin kufor od Faisala. „Kolko tu máte vlastne žien?“ „No, s vami to budú dokopy štyri, z toho dve sú učiteľky v škôlke. Okrem vás je tu ešte jedna angličtinárka, staršia pani, Angličanka, vydatá za Egypťana, volá sa Sandra, stretnete sa s ňou pri večeri. Učí stredoškolákov, vy budete mať na starosti základnú školu.“ Pozrel na hodinky a pokračoval: „Nechám vás, aby ste sa vybalili a trochu si oddýchli. Prídem si po vás okolo piatej a poukážem vám tábor a školu, môže byť?“ Markéta len prikývla, vidiac, že sa ponáhľa, a vzápätí ho už len zazrela cez okno ako energicky rozkladá rukami a niečo Faisalovi vysvetľuje...

„No, tak toto bude môj nový domov...“ poobzerala sa okolo. Všetko bolo čisté a jednoduché – posteľ, nočný stolík, skriňa, pracovný stôl so stoličkou. Žiadne koberce ani vankúše, žiadne záclony či závesy na okne, len jednoduché plastové rolety, všetko v ostrom kontraste s vyčakanosťou saudských domácností. Markéta sa zohla a otvorila kufor. Ako prvé potrebovala sprchu, nutne. Posledný úsek cesty bol prašný

a Faisalovi nefungovala klimatizácia. Napriek tomu, že bol september, bolo ešte stále horúco a tu, na juhu krajiny, zvlášť – v neďalekom letovisku Marmarise trvala turistická sezóna až do konca októbra. Na vrchu kufra okrem kozmetickej taštičky ležal malý biely plyšový medvedík s fialovým šálikom na krku, ktorý dostala na rozlúčku od malej Salmy. S úsmevom ho vybrala, položila na vankúš a zamierila do kúpeľne.

3.

„Uff, uff,“ s úlavou si vydýchla Martina, keď otvorila bytové dvere a oprúc sa o stenu zhodila z nôh nové lodičky. Neboli nepohodlné ani vysoké, akurát boli nové a jednoducho nebola zvyknutá tráviť v takých topánkach celý deň. Pohľad jej padol do stojateho zrkadla na chodbe. Odrážala sa v ňom jej vysoká, štíhla postava v zelenobielej uniforme letušiek NasAir. Dlhé husté naryšavelé vlasy mala stočené do uzla pod malým lodičkovým klobúčikom, z ktorého voľne visel jemne zelenkavý mušelinový závoj, dokonale ladiaci k jej očiam. Všetko bolo OK, akurát vzhľadom na jej stosedemdesiatšesť centimetrov bola uniformovaná sukňa trochu kratšia, ako pravdepodobne predpisoval „dress code“, ale keďže zatiaľ sa tým nikto nezaoberal, neriešila to ani ona.

Sadla si v obývačke na sofú a trela si unavené špičky nôh. Pozrela sa na hodinky. Bolo pol šiestej. Taxík k Nore mala objednaný na pol ôsmu. „Hm, keby som bola doma, tak sa hodím do vane, ale čo tu?“ V jednoduchom dvojizbovom byte vo Fall componde mala len sprchový kút. „Pôjdem si zaplávať,“ rozhodla sa spontánne a o päť minút už kráčala v kvetovaných plážových šatách a s uterákom v ruke k jednému z bazénov...

Po západe slnka tam bolo ešte stále dosť ľudí, keďže denné teploty ešte aj v septembri dosahovali štyridsať stupňov. V jednom kúte sa konala oslava nejakých detských narodenín a zabávač v šmolkovskom kostýme práve krájal obrovskú bielomodrú tortu. Zaregistrovala aj väčší zhluk dievčat okolo malej palacinkárne medzi bazénmi, ale nezdržiavala sa, zhodila šaty aj osušku na prvé voľné lehátko a švacla sa do vody. „Wow, to je balada,“ lebedila si a rýchlym kraulom križovala bazén. Po chvíli zazrela opustený žltý polystyrénový „slíž“, zavesila sa na neho a zavrúc oči relaxovala, bicyklujúc unavenými nohami pod vodou...

„Auu,“ prebrala sa na zvuk a na pocit, že jej noha kopla do niečoho mäkkého. Malý arabský chlapček, s krídelkami na rukách, sa snažil vytiahnuť jej spod chrbta polystyrénový slíž, ktorý bol zjavne jeho, a náhodou sa dostal až tak nebezpečne blízko, že ho zasiahla nohou. „Ach, sorry,“ prebrala sa Martina rýchlo a posunula mu slíž. Chlapček ani nepoďakoval, iba na ňu škaredo pozrel a odšpliechal sa k okraju bazé-

na. Martina pohodila hlavou, znovu sa vrhla do vody a fučiac vyšla von, až keď dvadsaťkrát preplávala bazén. Zabalila sa do osušky, hodila sa na lehátko a zavrela oči, prudko oddychujúc. „Máte výbornú kondičku... A nebola to vaša vina...“ ozval sa zrazu blízko pri nej vysoký, skoro piskľavý mužský hlas. Martina otvorila oči a zbadala dlhého, vychrtlého mladíka s bielou pokožkou a s blondávim hniezdom na hlave á la Boris Johnson, ležiaceho na lehátku opodiaľ. „Ďakujem,“ zamrmlala a znovu zavrela oči, dávajúc tak jasne najavo, že nemá chuť pokračovať v konverzácii. Mladík sa však nedal. „Ste tu nová? Ešte som vás tu nevidel...“ „Hej,“ odpovedala Martina, neotvoriac oči, „prišla som len minulý týždeň.“ „A čo tu robíte?“ nedal sa odbiť mládenec, evidentne šťastný, že má spoločnosť. „Robím letušku pre NasAir,“ odpovedala Martina na pol úst. „Naozaj? S takou postavou som si myslel, že modelku...“ pokúsil sa mládenec o kompliment. Martina sa zasmiala, vzdala sa a sadla si. „Neviem, koľko tu žijete vy, ale ja nemám pocit, že táto krajina potrebuje práve modelky – abaye môže predvádzať hocikto, myslím si...“ striasla sa odrazu, ako jej mokré plavky ofúkol vietor. „Je vám chladno? Môžeme si dať tuto vedľa kávu alebo čaj...“ ukázal mladík na reštauráciu opodiaľ. Martina pozrela na hodinky. Mala ešte hodinu. „Dobre,“ súhlasila a nasledovala mladíka.

Prútené kresielka boli pohodlné a Martina si nakoniec objednala horúcu čokoládu, cítiac, že po náročnom dni, respektíve celom týždni, keď

prebiehal tréning, potrebuje doplniť energiu. Mladík sa predstavil. „Volám sa Dagobert, ale všetci mi hovoria Dag. Robím tu pre Nokiu, ale pôvodom som z Nórska.“ „Ach, Viking,“ zasmiala sa Martina, „komiksy o Hägarovi Hroznom patria k mojím najobľúbenejším.“ „Skutočne? Tak si objednajte Arab News, tam ich uverejňujú denne,“ pohotovo reagoval Dag. „Ďakujem za radu, určite to urobím, predpokladám, že to sú saudské noviny v angličtine...“ oblizla sa Martina – čokoláda bola výborná. „Ja sa volám Martina a narodila som sa v Československu, ale teraz je to Česká republika a Slovensko, ja žijem na Slovensku, v Bratislave, teda žila som a študovala tam, ale potom som odišla do Londýna a posledných päť rokov som žila tam...“ rozhovorila sa Martina, nespomenúc, že odišla do Londýna práve kvôli modelingu a že práve neúspech v tomto povolaní ju prinútil zúčastniť sa konkurzu pre NasAir a prísť do Saudi. Dag chvíľu mlčal, potom ticho povedal: „Moja priateľka bola Češka, z Prahy. Zahynula pred dvomi rokmi pod lavínou vo francúzskych Alpách. Viem, kde je Československo...“

4.

„Tak, údený losos, camembert, egyptské olivy, bagetu...“ písala si Nora nákupný zoznam cez obedňajšiu pauzu, sediac na vnútornej tera-

se českej ambasády v Rijáde, popíjajúc kávu a fajčiac dlhú Marlboroku. Rozhodla sa, že na dnešný babinec nebude variť nič, ale že pripraví studený bufet, a to nie arabský, ale klasický európsky. Momenálne mala dosť arabského jedla, ešte sa nespamätala z množstva iftarových večerí a následne rôznych Eid podujatí, ktoré musela v rámci svojich služobných povinností absolvovať. „Hm, v podstate si môžem urobiť nákup aj na domov a nemusím ísť nakupovať v sobotu,“ rozmýšľala a vytiahnuť z diára ďalší papier pokračovala v písaní.

Sahara Mall bol najbližšie k ich compoundu a Nora mala rada sortiment v Tamini Market, hlavne množstvo čerstvej zeleniny a ovocia. Jirko poslušne tlačil nákupný vozík a Nora ukladala do neho tovar – systematicky, položku po položke – efektivita jej bola vlastná a saudskí manažéri sa od nej mohli mnohému priučiť. „No, netušil som, že sa ten váš „babinec“ tak rozrástol,“ s úmevom komentoval Jirko vrchovato naložený vozík, keď sa už postavili do radu na platenie. „Drahý, to je nákup aj pre nás na celý budúci týždeň, vieš?“ odpovedala Nora manželovi, prerušená oznamom o večernej modlitbe a následnom zatvorení supermarketu. „Uf, stihli sme to,“ vydýchla si v duchu a o pol hodiny už vykladala nákup v ich kuchyni v Arabian Homes compounde. Takisto systematicky ukladala veci do chladničky a tie na večer pohotovo ukladala na taniere či do misiek a nechala na Jirkovi, aby ich nosil na terasu. Vajíčkový šalát sa rozhodla urobiť až dodatočne, ale všetko stí-

hala s prehľadom a presne o trištvrte na osem podala Jirkovi jeho bagetu a pivo. „Môžeš sa uložiť k telke, drahý, a zavolaš mi ešte, prosím, na bránu, že očakávame madam Alenku a miss Martinu, nech ich pustia dnu? Ďakujem,“ otočila sa k drezu dávajúc si dolu zásteru. „Nora, pod sem, vyzerá to, že Martina má nejaký problém,“ zavolať ju o chvíľu Jirko z obývačky, držiac v ruke telefón. „Áno?“ ohlásila sa. „Ahoj, Nora, tu je Martina. Počúvaj, tu na bráne chcú, aby som im napísala číslo Iqamy, ale ja ešte žiadnu Iqamu nemám...“ „Aha,“ pochopila Nora. „A pas máš?“ „No, nemám, ten mi vzali, lebo ho potrebujú, aby mi vyrobili Iqamu. Ale mám kópiu a taký list v arabčine, čo mi dali na personálnom.“ „No, tak im ukáž to,“ povedala Nora a počúvala, ako sa Martina dohaduje s ochrankou po arabsky. „OK, funguje to, som dnu, kde mám ísť?“ „Najprv rovno, potom zaboč na prvú ulicu doprava a zhruba v dvoch tretinách je brána s číslom 58, to sme my, vojdi dovnútra a už ma uvidíš...“ zložila Nora telefón. „Jirko, môžeš mi ešte urobiť láskavoť a vybehnúť do spálne po môj malý laptop, prosím? Markéta slúbila, že sa skúsi spojiť s nami cez skype...“ požiadala Nora manžela, vyberajúc si z kabelky cigarety a zapalovač.

„Wow, vy to tu máte super, úplne iné ako u nás vo Fall,“ obzerala sa Martina na terase. „Áno, toto súkromie je tu na nezaplatenie,“ ukázala Nora na prestretý stôl a stoličky na terase pri bazéne. „No, my máme tiež príjemné bazény, akurát sú veľké a pre všetkých, a byt

mám na prvom poschodí a žiadnu terasu...“ hundrala Martina dávajúc si dolu abayu. „Hej, v niektorých compoundoch sú byty ako v panelákoch a Fall je jeden z nich, ale čo už, momentálne je v Rijáde veľký nedostatok ubytovania v compoundoch, tak buď rada, že máš aspoň to...“ schladila ju Nora, ktorá neznášala sťažovanie. „Ale veď som, a vôbec, aj tak tam budem chodiť len spávať...“ hodila hlavou Martina a pohodlne sa usalašila v kresle. „Alenka tu bude o chvíľu a budeme mať aj Markétu, ďalšiu našu dušu, na skype – dúfam... Ďakujem, drahý...“ povedala Jirkovi, ktorý prišiel práve s laptopom na terasu. „Môj manžel,“ predstavila ho. „Martina, teší ma,“ usmiala sa Martina žiarivo na Jirku. „Vitajte,“ povedal Jirko, „dúfam, že sa vám v Rijáde páči...“ „No, priznám sa, ešte som z neho veľa nevidela, mali sme celý tento týždeň tréning a chodila som domov až večer, úplne vyštávená, takže hádam teraz cez víkend sa niekde dostanem...“ „No, určite dostanete od Nory a Alenky nejaké tipy, kam sa oplatí ísť,“ prikývol Jirko a objal Alenku, ktorá práve prišla od brány. „No, vitaj, matko,“ zavtipkoval, „vyzeráš skvele, to materstvo ti pristane...“ srdečne ju vystískal a posunul ju do náručia Nore, ktorá ju chvíľu mlčky a dojata držala v objatí. „Tak ty si asi Martina, teší ma, Alenka,“ podala Martine ruku, „vitaj v Magic Kingdom...“ Jirko galantne pomohol Alenke z abaye. „Počkaj, zober aj toto, doniesla som domácu zmrzlinu, daj ju zatiaľ do mrazáku,“ podala Jirkovi malú krabičku. „Moja, nemusela si si robiť starosti. Ale aj ja mám pre

teba prekvapenie,“ povedala Nora a spolu s Jirkom odišla dnu, vrátiac sa vzápätí s fľašou čierneho piva. „To je vraj dobré na mlieko,“ povedala s úsmevom a naliala Alenke do pohára. „Hej, aj moja stará mama to hovorila,“ natiahla sa Alenka za oroseným pohárom. „Tak, vitajte, otváram prvú podovolenkovú schôdzu nášho dámskeho klubu...“ naliala Nora dva poháre červeného vína a jeden podala Martine. Ich štrgnutie prerušil zvuk skyповého telefónu a na malej obrazovke sa objavila Markétina fotka.

5.

Markéta bola trochu nervózna. Aj keď si bola istá, že nikto z prítomných určite nerozumie po česky, predsa len sa necítila úplne v pohode, keď mala dievčatám opisovať život v tábore. Okrem toho bol štvrtok večer a stan bol plný – všetci sa snažili trochu relaxovať pred piatkom, ktorý bol voľným dňom. Markéta sedela pri jednom z jednoduchých drevených stolov v kúte pri dverách, kde v podstate priamo nad hlavou na policičke mala router a mohla si byť istá dobrým signálom. Pred sebou mala laptop a vedľa plechovku Efez, tureckého piva, jedného z mála dostupného alkoholu v tábore...

Všetci vyzerali byť zaujatí sami sebou. Skupina tureckých učiteľov spolu s dobrovoľníkmi a niektorými zdravotníkmi pozerala v rohu

futbal hlasno komentujúc výkony jednotlivých hráčov. Kúsok od nej sedela Sandra a opravovala domáce úlohy, niekedy zhrozene krútiac hlavou. Dve škôlkarske učiteľky riešili niečo pri kopírke spolu s Johnom – Markéta mala dojem, že kopírka nefunguje alebo netlačí to, čo chcú. Pri barovom pulte kurizoval Faisal mladej Filipínke a oproti nej, tiež pri svojom laptope, sedel mladý zdravotník, o ktorom zatiaľ absolútne netušila, odkiaľ je, a chatoval s niekým na nete. Markéta vytočila Norino číslo. „No, hurá, moja, ukáž sa,“ prihlásila sa Nora a Markéta vzápätí zazrela aj Alenku, ktorá jej posielala bozk, a ešte jednu dievčinu, ktorú v živote nevidela. „Vidí sa mi, že si schudla,“ povedala Alenka s obavou v hlase. „Máte tam čo jesť?“ „Ale hej, varia celkom dobre, nie je to až také zlé, akurát trochu jednotvárne, v podstate každý deň to isté, ryža a nejaké grilované mäso alebo ryby, občas cestovina, šalát... Ale vidím, že vy tam máte samé dobroty...“ „Ale nie, len studený bufet,“ povedala Nora a zapálila si cigaretu, „ešte stále je horúco a som lenivá variť. Toto je Martina, prišla z Londýna, ale je Slovenka a robí letušku pre NasAir,“ ukázala Nora na Martinu mávajúcu do webkamery. „Ach, super, môžeš ma prísť pozrieť, NasAir lieta aj sem, do Turecka, dokonca na najbližšie letisko ku mne, videla som tam lietadlo, keď som pristávala...“ „No, neviem, kedy ma pustia za hranice, najbližší mesiac budem lietať iba na domácich linkách – do Jeddah, do Dammámu a tak,“ povedala Martina. „A aké máš deti?“ spýtala sa Alenka, pomaly dzobka-

júc olivy. „Nuž,“ vzdychla si Markéta, „sú zlaté, ale veľmi ťažko sa koncentrujú, niet sa čo diviť, vzhľadom na to všetko, čo prežili. Ale chcú sa učiť, to je dôležité.“ Chvíľu boli všetky ticho. Krvavé nepokoje v Sýrii plnili stránky saudských novín denne a dokumenty z BBC vysielali také hrôzostrašné zábery, že Alenka ich odmietala pozerieť. „Ako to tam vyzerá, rozprávaj...“ pobádala Nora Markétu. „No, je to také sparťanské, myslím zariadenie a pomôcky, väčšinou si materiály na učenie ofocujem a pripravujem z webiiek, veľa učebníc tu nemáme, respektíve nemáme ich dosť pre všetky deti.“ „A koľko máš detí?“ „No, rôzne, včera dvadsať, dnes už dvadsaťdva, niekedy prídu nové rodiny raz za týždeň, niekedy aj dvakrát, niektoré zase odídu inde k príbuzným alebo žiadajú o azyl v Anglicku či Francúzsku, je to rôzne, veľmi to nemám čas sledovať, mám svojej roboty dosť.“ „A čo robíš po večeroch, máš sa s kým aspoň porozprávať?“ „Ale hej, ľudia sú tu veľmi milí, všetci sa snažia a pomáhajú, ako vedia. Veď to poznáte zo Saudi – keď ste bez rodiny, priatelia sú tým najdôležitejším na svete... A ako vaši chlapi?“ „No, moji fungujú, malý rastie ako z vody, pošlem ti fotky, stále ho kojím a nechávam sa rozmaznávať ako matka na plný úväzok...“ zasmiala sa Alenka. „No, aj Jirko zatiaľ poslúcha, dnes dokonca bez hundrania absolvoval so mnou aj nákup...“ tiež s úsmevom podotkla Nora a mimovoľne pozrela smerom do obývačky, odkiaľ bolo tiež počuť nejaký futbal – možno ten istý, čo v Turecku... „No, ja zatiaľ žiadneho chlapa nemám, doteraz